

LETO IX.

V LJUBLJANI 20. NOVEMBRA

ŠTEV. 5.

C. a. o. **Naša mladost tebi, domovina**

Zgodilo se je nekoč, da je slovensko srce zaklicalo tri najsvetejše besede, da jih je z žarečim dletom oklesalo s skale naših gorâ, da nam jih je začrtalo v duše kot tri mejnike našega življenja in cilja: Mati! Domovina! Bog!

Danes ne vem več točno, kako se je zgodilo...

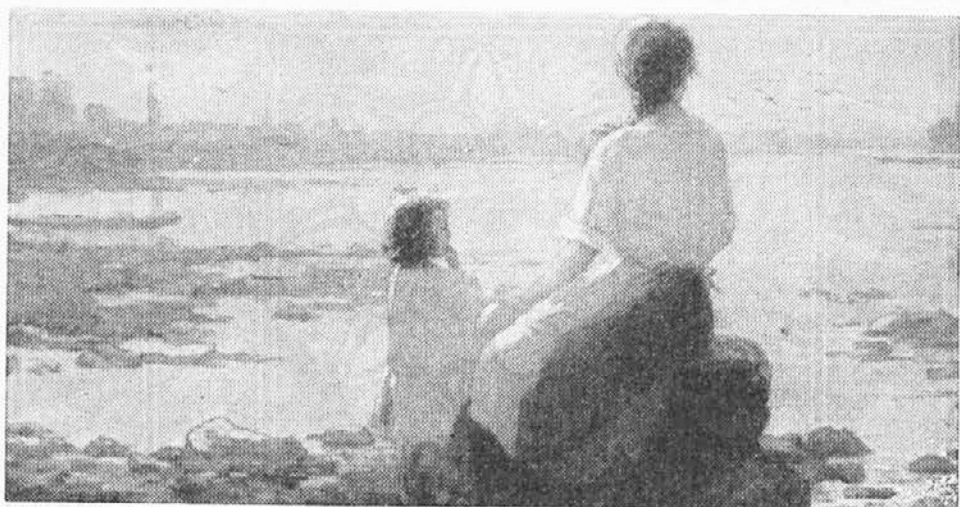
Zavriskal je kakor prešeren fant, ki se vrača z vasovanja. Klobuk si je potisnil v tilnik, prekrižal roke in iz njega je planilo kakor iz divje svobodne živali: »Mladost! Ljubezen! Življenje!« Toda bil je kakor otrok, ki je ujel sončno luč v pesti, ko pa je roke razklenil, so bile prazne in temne... Saj je vendar luč ujel! Le kje je zdaj?

Srečal sem drugega: glavo je povetil na prsa, prsti je zvil kot v silni koncentraciji misli, — šel je svojo pot. Za njim je ostala praznina in začuden pogled... Nekoč se bo zgrudil in še v smrtni uri bo krivil prste in v zobeh, ki se bodo onemoglo zagrizli v ustnice, bo viden izraz nerazrešenega, nedovršenega življenja.

Dekle je šlo mimo mene. V rokah je nosila rože, v lasih in na prsih jih je imela... Njen korak je bil lahek kakor njene misli; vsa blesteča od sončne luči se je potopila med polja. Pesem kobilic se je vila okrog nje... Izginila je sredi njiv, in trava, katero je pohodila, se je spet zravnila in — vse je bilo kot poprej...

In še jih je bilo, drug za drugim so prihajali in po več skupaj. Nekateri so nosili zastavice na prsih in znake vseh vrst... Fantje in dekleta, vsi mladi in zdravi in lepi..., o, prečudna je bila ta procesija, prav kakor da bi več ne bilo žalostnih in beležnih na svetu...! Ali pa sem le jaz, sam mlad in neugnan, videl le luč in nikjer teme? Obšlo me je veselje in zdramil sem se kakor iz pustih razmišljanj kot ptič, kadar sonce posije nanj. Kar same so se mi noge zavrtle v plesu, lasje so mi zavihrali, kar sama so se mi razprla usta in v globokih požirkih sem pil mladost...

Toda nazadnje sem — sam ne vem kako! — prišel v čudno deželo. Drevje, ki je rastle tam, je bilo kakor od silnih viharjev razbičano, polom-

ljene veje so rezale v nebo, sključena debla so se k zemlji nagnila, k zemlji, oseb razpokani, razžejani in nepoldni. — Človeka ni bilo nikjer.

Preludil sem vso širno pokrajino in nikjer ni bilo žive duše, da me je končno obšel strah in tiha slutnja: Vsi so umrli v tej žalostni deželi...

Končno sem ga našel.

Ležal je za neko skalo, roke je krčil kot bi se dvigniti hotel in s pogledom je zasledoval oblake, ki so izginjali nekje za rumenim obzorjem...

»Priatelj!« je zahropel in se prebrgel kot ranjena žival. »Priatelj! O, povej, saj so se zlagali oni, ki so rekli, da bomo vsi umrli! Saj mi je sama Lepa Vida rekla nekega večera, da bomo živeli, dokler se bomo znali žrtvovati... Poglej, in zdaj ni nikogar več! Takrat sem bil še otrok... Rekel sem: »Naša mladost tebi, domovina!« Vsi pa, ki so me videli, so se zasmeli in name s prstom pokazali: »Poglejte no, ta je pa idealist!« Jaz sem dal in izgubil mladost! O, reči, da je nisem zastonj...!«

Takrat sem se spomnil na one procesije pojočih in veselih, ovenčanih s cvetjem in zastavami, polnih navdušenja... Se težja mi je postala uganka, ki je ločila mladost od smrti. Vsedel sem se k umirajočemu in vprašal: »Kaj pa oni veseli, katere sem srečal na poti...? Dekleta so bila in fantje... Življenje je kar gorelo v njih, sam Bog jih mora biti vesel...«

Ugasnil je žarek v njegovih očeh.

»Niti Bog jih ni vesel, niti domovina! Eni so v lastno radost utopljeni, drugi v brezplodno razmišljanje, spet drugi so hinavci... Ali nisi videl laži na njihovih obrazih in prikritega sovraštva v očeh? Tisti so bolj mrtvi kot jaz! Pod plašči nosijo palice, da bi se pobili z njimi, veselje jim je potvorjeno in mladost zastrupljena... Niti enega ni med njimi, ki bi gojil to zemljo in varoval drevesa, zasajena na njej...«

Mrak mu je legel preko trudnega obraza, žalost mu je spačila ustnice. Videl sem kri, ki mu je bila v sencih...

»Vstani, bratec! Še je mladost v meni in v tvojih žilah poje življenje. Nekje naju čaka Lepa Vida; kralj Matjaž je glavo dvignil ter poslušal, kdaj bo zaslišal naš korak... Pojdiva prijatelj! Pripeljiva mu vse one, ki v lastni neobgljenosti ne najdejo poti do njega, ki omahujejo in le v poslednji žalosti vriskajo, ki namišljeno sovraštvo z veseljem odevajo... Palice se jim bodo v rože izpremenile, kletev v blagoslov... Odprli bodo oči

kot bi se iz strašnega spanja zbudili in si jih v začudenju pomeli...
„Saj smo vsi tukaj,“ bodo rekli. „Tudi veljak in ti filozof, vsi se ljubimo
in ni slabega človeka med nami... V nas je moč, volja in pravo veselje...!“
Takrat bo zavriskala Lepa Vida in zapela vila Ravijojla, kralj Matjaž bo
objel kraljeviča Marka in silen krik se bo prelil v posvetilno pesem: „Naša
mladost tebi, domovina!“

Pojdiva bratec...! Vesela nas bo mati, domovina in Bog!

V blagor trpečega, duhovno in materialno tako do tal zrušenega člo-
veštva si ničesar bolj vroče ne želimo, kot da bi sedanja stiska mnogim in
mnogim odprla oči in da bi gledali Kristusa in poslanstvo njegove Cerkve
v pravi luči in da bi se vsi, ki imajo oblast v rokah, odločili, dati Cerkvi
prosto pot, da bi mogla delovati med človeštvom in oblikovati rodove po
načelih pravice in miru.

Iz prve okrožnice papeža Pija XII.

Tam na tujem . . .

Urednikov razgovor s p. K. Zakrajškom.

Nobenega dvoma ne more biti, da je današnje
zanimanje za Slovence, ki so se izselili v tujino, v
prvi vrsti zasluga zaslužnega p. Zakrajška. Po 22-let-
nem misijonarjenju po Ameriki se je vrnil domov,
ustanovil Rafaelovo družbo, Izseljensko zbornico,
urejuje Izseljenski vestnik itd. Slovenski narod mu
tega ne bo smel nikoli pozabiti. V skromnem žup-
nišču fare sv. Cirila in Metoda, ki jo je sam usta-
novil pred desetimi leti, sem ga poiskal, da pove kaj
študentom za »izseljensko nedeljo«. Dobiti ga je
težko, saj je v župnišču promet kot v malem zunan-
jem ministrstvu, mnogo časa pa prebije tudi v
prostorih Družbe sv. Rafaela. Miru pa nikjer, po-
sebnost odkar se je znova vrnil iz Amerike. Saj to
je njegova glavna poteza: neumorna delavnost in
iznajdljivost za vse, kar je dobro in lepo. Radevolje
mi je odgovarjal na stavljena vprašanja, ki jih je

obkrožal dim ameriške cigare in ljubeznivo postrežljiv nasmeh p. Kazimirja.

»Vrnili ste se pravkar iz Amerike. Ali so vas tamošnje
razmere navdale z malodušjem pri delu za naše izseljence?

Nasprotno. Navdale so me z novim navdušenjem, ker sem videl, kako naše
dosedanje delo rodi že zelo lepe sadove tudi med izseljenci. Sicer v Ameriki nismo
našli še tistega odziva, kakršnega smo želeli, vendar pa je »ameriška Slovenija«
še polna življenja, vsa živa in vsa mlada v svoji ljubezni do naroda in svoje
domovine. Kjer koli sem pri svojih predavanjih samo spomnil na naše lepe gore
in naše bele cerkvice, takoj je zaihtela vsa dvorana od ginjenja in hrepenjenja po
svoji lepi slovenski zemlji. Slovenska izseljenska mladina ne zna več dobro svojega
materinskega jezika, popolnoma je že poamerikanjena, vendar pa pri tem še vsa
naša. Našel sem pri njej izredno veliko hrepenjenja videti vsaj enkrat tisto sveto
zemljo, ki jim je rodila ljubljene starše in o kateri jim vedo toliko lepega po-
vedati. Ko bi še domovina storila svojo dolžnost do izseljenstva takoj od začetka
vsaj v tisti meri kot jo vrši danes, bi tudi ta mladina ne samo čutila, ampak tudi
v veliki meri govorila slovensko.

Kateri naj bi bili posebni cilji dela za izseljence?

V tem, da skušamo s pomočjo državnih in banovinskih sredstev vzdržati čim
ožje stike z izseljenci v posameznih naselbinah po širnem svetu. Obiski izseljencev,
zlasti njihove mladine v domovino, počitniške kolonije, v katerih bi se omogočilo
prihajati izseljenski mladini domov v čim večjem številu; pošiljanje mednje
izseljenskih duhovnikov in učiteljev, ker zlasti ti največ morejo storiti za ohra-

Zbogom

ških društvih in krožki v razredih bi lahko izpolnili v tem oziru ogromno narodno delo. Družba sv. Rafaela in Izseljenska zbornica sta radevolje na razpolago in jih vabita v svoj krog. Posebno opozarjam tudi srednješolce na »Izseljenski vestnik«, ki ga naši čitajo po vseh delih sveta in naj bi ga dijaštvo tudi doma pomagalo razširiti.«

Oblak P. Lepo s Teboj je bivati, Gospod!

*Lepo s Teboj je bivati, Gospod!
Veseli, nedolžen, vedno čist in ves krotak
z ljubeznijo, ki jo lahko prejema vsak
in s srečo, ki je ni nikjer drugod.*

*Pri Tebi ni, Gospod, laži, prevar,
pri Tebi vlada sama milost, večni mir,
pri Tebi je resnice in pravice vir
in Tebe moli vsaka Tvoja stvar.*

*Zato naj molim Te, ker sem iz Tebe,
ker si mi dal razum in voljo prosto,
zdrav sluh, da slišim v jutrih ptice peti,*

*ta usta, ki Te molijo preprosto
in dušo, ki jo hočeš k Sebi vzeti,
da se povrne, kar je vstalo iz Tebe.*

njenje verske katoliške skupnosti, ki je podlaga tudi zvestobi do naroda in domovine. En izseljenski duhovnik lahko stori več, kot deset uradnih zastopnikov.

Ali mislite, da ima sedanja srednješolska mladina pri tem svoje poslanstvo in dolžnost?

Prav gotovo jo ima. Dediščina, katero ji zapušča v tem oziru sedanja rod, ni posebno razveseljiva. Ali ni žalostno, da nam je naša kri vrela v potokih preko meje v tujino, pa se domovina zanjo ni nič zmenila, kakor bi ne bila slovenska. Na sedanji mladini je, da skuša popolnoma razumeti to rano in popraviti z navdušenim delom za izseljence, kar je bilo doslej pogrešenega in zamujenega. Poleg preučevanja teh vprašanj, naj bi stopila v ozke stike z izseljensko mladino potom dopisovanja in potovanja.

Kako bi se pri tem delu srednješolci mogli udeleževati?

Srednješolsko mladino bi bilo treba poučiti o velikem kulturnem, verskem in gospodarskem delu, ki ga naše izseljstvo vrši v vseh delih sveta v čast naroda in države. »Izseljenski odsek« po dija-

To velja tebi

Razred. In to veste, kakšni so razredi srednjih šol, gimnazij, obrtnih in še ne vem kakšnih. Govorim pravkar o moči volje in o uspehu, ki urejeni volji sledi.

Tam pri oknu opazim glavo študenta, ki je malce sklonjena, sedaj obraz malo zardi, pest, ki sloni na klopi, se stisne. Nekaj bere pod klopjo.

»Kaj imate? Dajte sem — sedaj je poduk.« zazveni čudno tuje moj glas po razredu. Brez ugovora odda »Športni list«.

»Kaj Vas je tako prevzelo?« vprašam. Zanima me miselnost in zaeno se mi nudi prilika, da spregovorim nekaj misli o dolžnosti — pa naj je ljuba ali neprijetna.

»Naš klub je zmagal. Zabili smo tri gole — pa so nam prerokovali, da nas bodo nabili kot mlade mačke.«

»In to Vas je tako prevzelo, da niste mogli počakati konca ure?«

»Saj sem že prej prebral, pa sem nehote še med uro segel po listu. Veste, član sem, pa sem vesel zmage.«

Razumem vse te mlade ljudi. Razumem tega fanta, da je vesel zmage svojega kluba. Toda — — —

Tega ,toda' se ne morem znebiti. Razmišljam, kako ljudje dan za dnem tarnamo v velikem in v malem, kako so slabi časi. Namesto, da bi poprijeli tam, kjer bi nedvomno dosegli velike zmage, tožimo čez posledice lastne krivde.

Kako to mislim?

Zelo preprosto. Dober golman navduši desetine mladih ljudi, da so ponosni, če so njegovi prijatelji. Dobra tenis-igralka je že malone ,zvezdnica' in če se kako deklet malo lepše zavrti po ledu in vam napravi nekaj lepih vijug in rozet, že pride v dnevne liste — juniorka X Y — obeta postati odlična moč našega naraščaja. Ima velik talent itd.

Zakaj ne bi izrabili tega navdušenja za vse dobro tudi pri posnemanju drugih herojev izven strogo športnega sveta? Rekordi so nam gladko tekoča beseda, tujka, ki sedi domača z nami pri vsakdanji mizi. Pojem, ki vzbuja spoštovanje in priznanje.

In vendar: kako često je za športnim rekordom le brezmejno prazna in napuhnjena glava. In s tem primerjam tiha opravila, pogum in zvestobo in neumorno žrtvovanje, ki se v tihoti opravlja neprestano, ostane nepoznano, a navadno, skoraj lahko rečem redno presega vse športne rekorde, kar se tiče prave veličine zvestobe, požrtovalnosti in odpovedi.

V tem nepoznanju in nepriznavanju prave veličine leži tudi naša tragična krivda. Zares še nisem bral, da bi kdo pohvalil javno recimo deklet, ki študira, pa zraven še inštruira in zvečer še mami pomaga zašiti nogavice očeta in bratcev. Zatem kako malo poznamo življenje velikih rekorderjev čudovitega sveta: **s v e t n i k o v**.

Športase in športasice kar zazebe ob tem imenu. Pa so vam to zares rekorderji: volje, samozataje, ljubezni do bližnjega, strogosti, ki se zase ničesar ne boji, doslednosti, ki je ni dosegel ne Nurmi, ne Owen. Videl sem olimpijske igre 1936. Videl sem tam zbrano mladino. Videl deset tisoče rok, ki so strumno pozdravljale zmagalca. Ne morem pa preko gotovosti, da je na pr. sv. Terezija od Deteta Jezusa dosegla večji rekord kot najboljša plavačica ali metalka kopja. Sveta Elizabeta kneginja Turingijska je v svoji ljubezni do bližnjega še vedno heroj, človek, ki se ga spleča poznati. Komaj

trinajstletna Agneza — Janja, ki da svoje življenje za svoje prepričanje — je zame zvezdnica, ki ima vsaj toliko veljave kot oboževana Sonja Hennie.

Imajo tudi športni rekordi svoj pomen in namen. Saj je vsak rekord končno zmaga človeka nad časom, nad snovjo. Rekord podžiga mlajše, jih navdušuje in visoke cilje stavi.

Toda — — — in zopet ne morem iti preko tega 'toda', ne da bi poudaril: največje zmage so zmage tistih, ki sebe premagajo. Premalo cenimo mlade ljudi, ki se ne utrudijo v neprestanem boju s samim seboj, ki žive častno in pošteno in si prisvoje plemenito in čisto mišljenje. Kdo ti v razredu bolj imponira: plaha in skromna sošolka, ki ima že tretjič podaljšan plašč, in lase, kot si jih sama splete, in ki se na kolesu vozi uro daleč v šolo, ker doma so revni — pa svoje zna, ali pa športnica, ki ve za vse rekorde in ima elegantne nogavice in skodrano glavo — mično pa tudi prazno? Zdravo je staviti si taka vprašanja. Le na ta način dobi dijak pravilen odnos do življenja.

Marsikdo, ki je danes prvi, bo zato zadnji, in marsikatera, ki je danes zadnja in skriva od mraza rdeče roke, bo zato prva pri pravem in končnem vrednotenju življenja.

Ne pozabimo duhovnih rekordov iz čisto preprostega vsakdanjega življenja. Ni jih mogoče ugotoviti s »stoparico«, pa so vseeno trajne vrednosti za posameznika in za človeštvo. —

Že zavoljo pravilnega gledanja na življenje bi želel, da se zopet povrne med študente branje iz življenja velikih herojev, rekorderjev — svetnikov.

Ne, častiti bratje, rešitve narodom ni od zunanjih sredstev, od meča, ki more staviti pogoje miru, ne more pa ustanoviti miru. Sile in moči, ki bodo prenovile obličje zemlje, morajo vznikniti iz notranjosti, iz duha.

Koga ob pogleda na tako veliko množico bratov in sester, ki so zaslepljeni po zmotah, oslabiljeni po strasteh in zbegani po predsodkih, zašli od vere v pravega Boga in od zveličavnega Kristusovega evangelija, koga ob tem pogledu ne bi prevzelo, da jim ne bi rad in z veseljem priskočil na Pij XII.

Dr. Tihamér Tóth

Bridka žalost me prešine . . .*

Da jasno spoznamo nevarnost, ki grozi naši mladini, moram povedati nekaj odkritih besed o dušnem stanju današnje mladine med 16 do 20 leti. A besede mi kar zaplakujejo od bolesti, kakor hitro začno govoriti o žalostni dušni zanemarjenosti, ki je vanjo zabredla današnja velikomestna mladina — kajpada večinoma brez lastne krivde.

Dandanes kaj pogosto pojemo, deklamiramo in molimo: »Verujemo v vstajenje domovine.« Ako pa se bistro ozremo okoli sebe, se nam v duši takoj zbudi misel: Ali zares verujem v vstajenje domovine? Resnično: Kdo naj današnji rod ozdravi? Mi, ki smo že sključeni, ki nas težijo leta? Nemogoče! Potemtakem pač mladina. Kaj? Mladina? Katera pa? Morda ta, ki jo z lastnimi očmi gledamo doraščati? Mladina, ki ne spoštuje nobene avtoritete, ki je prepričana, da je vzvišena nad vsemi nauki staršev, šole, delavnice?! Tile 18 letni fantje, ki ob vsakem idealu skomizgajo z rameni in se prezirno smehljajo, ki o življenju »že vse vedo« in je »vse to že davno za njimi«?! Tile pohajkujoči, zarjaveli, promenadni fantje in dekleta, ki v njih gorijo

* Govor v Univerzitetni cerkvi v Budimpešti.

Velemesto . . .

živalski nagoni in jim oči vzplamtevajo kot ogenj v želji po razuzdanem uživanju?! Tile, ki nikoli ne vzamejo v roke molitvenika, kajti njihovo edino berilo je »Gledališko življenje«? Ki nikoli ne stopijo v cerkev, ki tudi ne vedo, kje je narodni muzej, pa toliko bolje vedo, kje je narodni bar? Ki jim je mestna knjižnica španska vas, ne pa mestni kabaret? Tile propadajoči, vsega prenasičeni, izžiti, napudrani, z monoklom oboroženi gizdalini, ti naj bi naši bodočnosti izsilili novo tisočletje?

Bratje in sestre, nikar mi ne rekažite, da pretiravam, da gledam vse preveč črno. Saj morda vaš fant, vaše dekle res ni take vrste. Če res ni, tedaj se na kolenih zahvaljujte Bogu dan na dan!

A jaz zdaj govorim o povprečju, o splošnem prerezu skozi sodobno mladino. In to povprečje — le iskreni bodimo — je čudno, da groza. Le poslušajte grenke tožbe odraslih mož in žen, ki se bridko pritožujejo nad mladino, da ne priznava nobene avtoritete, da prezira starše, da drzno kritizira. Kar vzemite v roke sodne statistike in videli boste, kaj vam bodo povedale. Še pred 20 leti je bilo med zločinci 70% nad 50 let starih, danes je 70% pod 50 leti, da, celo manj ko 20 let starih! Le prisluhnite tožbam staršev, pa mi boste radi pritrdili: Duševno stanje današnje mladine je tako hudo propalo, da nas mora prav resno skrbeti.

V. M. Vrtovec S. J.

Zaklad

Kako je bilo? Povejte nò!

Šest parov bistrih oči se je uprlo vame, šest mladih kongreganistov se je naslonilo s komolci na mizo in nagnilo svoje sveže mlade obraze k meni. Zaklad smo torej iskali . . .

Čisto tiho je v sobi, luč ni preveč svetla, le toliko, da si vidimo iz oči v oči. V kotu pred Marijo, ki je Mati dobrega sveta, gori mala rdeča lučka.

Ali verjamete še v zaklade? V starih časih, pravijo, so ljudje še zaklade iskali. To in to noč, ob uri duhov in strahov so hodili na križpotja kopat skrite zaklade. In še beremo, kako jih je zli duh potegnil. — Toda, verjemite mi, zakladi so še!

Pripravite se za 8. december • 8. december, dijaški praznik

Taborili smo in naši lepi dnevi so se bližali h kraju. Jutri, tako smo si rekli zvečer ob tabornem ognju, bomo iskali zaklad.

To je bila igra! Kupili smo sadja, čokolade in drugih takšnih dobrot in naredili dva, tri zavojske. Dva tabornika sta šla zaznamovat pota, ki naj pripeljejo igralce do zaklada; tako zaznamovat seveda, da jih ne more najti vsak kar tako. Ta pota so vodila skozi goščavo in goličavo, skozi gozd in čez travnike, zdaj navkreber zdaj zopet strmo navzdol. Ponekod so bila nastavljena tudi varljiva znamenja, ki utegnili zapeljati neizkušenega in premalo modrega fantiča v krivo smer.

Priprave za igro so bile na višku. Nihče ni smel vedeti, kje je zaklad in katera pot vodi tja. »Danes pa je v taboru ko na večer pred sv. Miklavžem,« se oglasi mali Andrej; »vse je nekam tako skrivnostno...«

Ves je pripravljeno. Zbor! Zadnja navodila. Zdravamarijo molimo, da bi bila igra lepa in poštena. Odhod!

Moji mali poslušalci si manejo roke in veselo pomežikujejo.

Voditelji malih grušč se hitro porazgubijo. Prvo sled že imajo. Nekateri drvijo kar vprek, tam se že prekopicujejo po strmih, obrasli z grmičevjem. Drugi hodijo zamišljeno, počasi.

Poslednji šum se je porazgubil. Sam sem ostal v taboru, ki je zdaj kot bi izumrl. Na klopico pod visoko smreko sedem in mislim na fante, ki iščejo zaklad...

Jaz vem, zares, jaz vem, kje je zaklad! Dobro ga hočem čuvati!

V mislih se pogovarjam s fanti, ki iščejo zaklad: Moj zaklad, to ste vi! Meni je Bog naročil, da vas čuvam; in vaši starši so me prosili: »Pazite nanj!«

To je velik, dragocen zaklad, človek z neumrjočo dušo...

In vsak izmed vas, dragi fantje, nosi v sebi skrit zaklad! To so božja milost in kreposti in mnogo drugih božjih darov...

In še drug velik zaklad nas čaka, ki nam ga je vsem Bog prikril in hoče, da pridemo do njega — če bomo le hodili po potih, ki nam jih je zaznamovala njegova roka, če se ne bomo dali zapeljati v krivo, pogubno smer. Ta zaklad je Bog sam. Ah da, oko še ni videlo in uho še ni slišalo in v človeško srce še ni prišlo, kar je Bog pripravil tistim, ki ga ljubijo, ki ga z ljubeznijo iščejo.

Medtem pa moji taborniki iščejo z vso vnemo skriti zaklad. Zdaj morajo biti nekateri že na velikem križišču. Tam je listek z napisom: Vsa pota vodijo v Rim, a le ena k zakladu; katera je prava?

Zares, dragi moji, ko bi le vedeli vsi, kje je njih zaklad? Tako pa moraš reči z Avguštinom: »Iščite, kar iščete! Toda ni tam, kjer iščete! Prav imaš, ko iščeš svojo srečo; to ti je od zgoraj dano. Toda varaš se v tem, ko jo iščeš tam, kjer je ni, kjer je ne more biti. Tudi to je igra, težka in usodna. Ne gre več za sladkor in čokolado, gre za življenje in smrt. Mnogi so ob križpotjih življenja izgubili pravo smer. Veliko jih je, ki so izgubili svoj zaklad.

O, jaz vem, kje je zaklad! In zdaj sem vam povedal, da bi vedeli še vi...

Na obronku, ne daleč od tabora, smo pod vznožjem križa skrili točen popis, kje je zaklad. Gledam: prva gruča je že tam, že teče sem veselih lic. Zmagovalci!

Le veselite se! Čestitam vam! Še bolj pa se veselite, če veste, kje je oni drugi zaklad, da si ga očuvate, da vam ga ne bo nihče otel... ne alter accipiat coronam tuam, je rekel neki apostol Gospodov.

Gospod sam pa nam je vsem povedal: »Nebeško kraljestvo je podobno zakladu, skriteму na njivi...« In nemara je sam Gospod naš največji zaklad!

Taborišče je kmalu oživelo, razgretih lic so se shajali igralci. Naš trikratni »ičiči-bum-aaa« je javil konec igre. Fantje so si pripovedovali, kako je bilo, kje so zgrešili smer, kje jo je bilo težko najti, kako so uspeli...

Tudi moji mladi poslušalci so se prebudili iz razmišljanja. Opazoval sem jih ves čas: zdaj so bile njih oči na pol priprte, ko vase zatopljene, zdaj so se zagledale v daljave v gozd in breg, na pota in steze življenja.

Na koncu smo odločno vstali in skoraj z odsekanim glasom molili: Zdrava Marija, milosti polna... prosi za nas...

Začetek hudega, ki po vrtočladi in mučni poti pelje v duševno in moralno obubožanje, na katerem trpi naša doba, je tisti nesrečni zločin, da mnogi skušajo izgnati Kristusa iz njegovega kraljestva, taje njegove zapovedi in njegovo resnico in zametujejo zakon njegove ljubezni, ki kot življenjski sok oživilja njegovo kraljestvo.

Stiske in gorje sedanjega časa tako pričajo za krščanstvo, da mora že to samo duše močnejše nagibati k resnici kot karkoli. Iz goščave zmot in krščanstvu sovražnih gibanj so pognali tako težki in strupeni sadovi, da so ti sami njihova najtežja obsodba.

Pij XII.

Janko Mlakar:

Nepotreben uvoz

V Slovenijo uvažamo razne surovine in sadeže, ki pri nas ne uspevajo, kakor na primer cvebe, rozine, bombaž, dateljne, pomaranče, kavo, čaj in pa — kletvice. V svoji kratki razpravi se hočem omejiti samo na »produkt«, ki sem ga navedel na zadnjem mestu. Čudno, na dobro, potrebno in koristno blago, je carina večkrat prav občutna, kletvice pa lahko uvažas brez carine, čeprav je to »blago« slabo in škodljivo.

Pred svetovno vojno smo pri nas prav lahko v tem oziru prebili brez uvoza iz tujine, z domačimi hudiči, katere je tu in tam kdo, sicer brez vse potrebe, še preklel, in pa z raznimi dušami, kakor na primer s krščenimi, krvavimi itd. Otroci smo slišali včasih furlanske zidarje »porkati«, pa nas je kar groza prevzela, čeprav nismo bili glede krepkih izrazov preveč rahločutni. Kar je bilo večjih in »pogumnejših« barabe, so sicer posnemali tuje preklinjevalce, pa so »uvoženim« kletvicam odbili ost, oziroma prvo črko. Tako je nastala beseda »orka« v različnih »spojinah«, kakor na pr. »štelažo«, z mišjo, največkrat se je pa slišal pri frnikulanju »orka lui«.

Med dijaki je bil le hudič nekoliko bolj udomačen, večinoma smo pa le »primejduhali« in »primejdunajali«. Med svetovno vojno in po razsulu se je začel uvoz najgrših kletvin in prostaških izrazov od juga in vzhoda kar na debelo. Tako prihajajo danes iz ust naše mladine, ne le moške, marveč tudi ženske, izrazi, kakor jih nekdanj nismo bili vajeni.

Še v začetku našega stoletja nisem v šoli pri razlagi druge božje zapovedi svaril deklic pred kletvino, marveč sem jih samo opomnil, naj pri drugih, kakor na primer pri bratih, vplivajo, da ne bodo preklinjali. Mislil sem, da so dekliška usta prenežna in prečista, da bi mogla priti iz njih kaka nedostojna beseda, zlasti pa še kletvica. Dandanes sem drugega mnenja. Slišal sem že, kako so se iz nežnih, rdeče pobarvanih ust usipale prostaške besede in kletvice, kakor orehi.

Priznam, »porkanja« se dostojnejša mladina ogiblje, pa bi se lahko tudi »madonanja«, katerega slišiš povsod dosti, kjer se mladi ljudje shajajo.

»Madona, kam se ti pa tako mudi?« pravi Staša Stani, ko jo vidi dirkati po ulici. — »Madona!« zarjove Bogo, ko zabriše Božo žogo v trebuh, da kar zapoje, namreč trebuh, ne Božo.

Čemu to »madonanje«? Ali bi se ne mogla Staša brez njega začuditi in Bogo brez madonanja žogo breniti? Zavedna slovenska mladina skrbno pazi, da ne rabi v svojem govoru nepotrebnih tujk, da govori čisto slovenščino. Zato naj pa tudi pazi, da ne bo pačila in skrunila naše lepe materinščine s tujimi uvoženimi nepotrebni izrazi in kletvicami. In posebno, če še sramote Marijo!

Za dekle se tako imenovani krepki izrazi sploh ne spodobijo. Če jih pa fant potrebuje, da se bolj moško izraža, naj se pa drži domačih in nedolžnih. Če podpreš svojo izjavo s tri sto medvedi, ali želiš komu, da bi ga koklja brenila, storiš to lahko brez greha in tudi nedostojnosti ti nihče ne bo mogel očitati. Če ti je pa pri gorečem žogobrecu pomoč iz živalstva premalo krepka, si pa poišči potrebne izraze v zemljepisu. »Hindukuš, Himalaja, al' sem mu zabrisal žogo,« ali ni to zadosti krepko? Če pa ni, pa privzemi še Gavrizankar in Čomolungo, le Madonne ne imenuj po nepotrebem!

V nekem razredu so se dijakinje zmenile, da bodo plačale za vsako tujko po 50 par kazni. Na ta način nabrani denar so pa namenile za misijone. Ali bi ne bilo lepo, če bi se dijaki in dijakinje po razredih zmenili, da bi vpeljali denarne kazni za kletvino, zlasti še za »porkanje« in »madonanje«? Potem bi se človeku ne bilo treba več zgražati kakor danes, ko poslušas na cesti in igriščih pogovore naše »nadebudne« mladine, ki je pogosto kar »našpikana« z raznimi grdimi izrazi in kletvicami, med katerimi je naš stari kranjski »hudič« še najnedolžnejša beseda.

Dijakinje bi v mešanih razredih lahko v tem oziru veliko dobrega storile.

Ko sem nekega dne sedel v Aljaževem kotu na Kredarici, se je zavalala pri bližnji mizi družba treh dam in dveh gospodov. Enemu so se hudiči iz ust kar usipali. Rabil jih je namesto vejic in pik. Tu se oglasi dama, ki mu je sedela nasproti:

»Ali res ne morete niti enega stavka brez kletvice izgovoriti?«

»Kaj pa je na tem tako hudega, če izpustim kakega hudiča? Saj ni to tako velik greh.«

»Če ni velik greh, je pa neotesano in surovo. Mislim, da bi morali v damski družbi že nekoliko paziti, da bi se spodobno izražali.«

In pomagalo je. Dotičnemu gospodu je potem sicer še tu in tam ušel kak »hu«, medtem ko mu je »dič« vselej v ustih ostal.

Če bi bile vse dame take, bi se vsaj med celo in polovično inteligenco preklinjevanje precej omejilo.

Torej, dijakinje, na delo! Marsikatera bi že rada v družbi nastopala kot mlada dama. Bodite prave dame in potegnite se za dostojno govorico brez prostaških izrazov, brez domačih in uvoženih kletvic. Morate pa, vsaj kar se »madonanja« tiče, začeti pri — sebi.

In edina pot k rešitvi je: vrniti Kristusu njegovo kraljevsko čast, priznati njegove kraljevske resniče in to doseči, da se bodo posamezniki in vsa družba vrnili pod zakon njegove ljubezni in pravice.

Pij XII.

Ko sem študirala v zavodu sv. Marte, smo se vsa dekleta bale najbolj jesenskega deževja. Strah pred njim je segel tako globoko vame, da še danes, če mislim na jesen, vidim le tisti drobní dež, ki zmore padati v jeseni ves teden in še dalj, da se ti zdi, da ne pada več izpod neba, ampak iz neke namočene plahte, ki mora biti tik nad strehami hiš.

Kadar je nebo dobilo črnikaste maroge, sem vedno opazila na obrazih vseh tovarišic nejasen nemir. Moja lepa tovarišica, ki sem jo imela menda, če je to v odnosu do človeka sploh mogoče, rada le zato, ker je bila tako lepa in vesela, je nervozno stresla z glavo, se naslonila preko klopi in užaljeno dejala: »Glej, Lena, dež!« Izgovorila je to z upornostjo in jezo, njena upornost je v enaki meri odsevala z vseh obrazov. Niti v glasu zvonca, ki je naznanil čas odpočitka, se ni prav nič zmanjšala. Ob večerih je prešla v žalost, ki je nisem videla še nikjer enake. To ni bila namreč žalost, ki jo čuti mati ob izgubi otroka, niti takšna, kot jo občutiš ob neuspehih. V njej je bilo nekaj podobnega obupu, nekaj uporu in sili. Nprevidno bi se okrenil, malo prehitro se prestopil in vseh dvajset deklet bi planilo iz klopi in zakričalo nekaj groznega, nekaj, česar še niso čule stene učilnice sv. Marte.

Dež je padal počasi, tiho in drobnó. V sobi so samotno svetile luči. Skozi nezastrita okna sem gledala, kako je kaplja lovila kapljo. Vsaka je sijala in trepetala v luči, ki se je odbijala v njih iz sobe. Moja lepa prijateljica je vzdihnila, udarila z roko po klopi in solze so se ji polile po licih.

»Bila bi raje v gradu!«

Ko je izgovorila, se je globoko nagnila na klop. Glavo je položila v dlani in njen obraz je bil zopet lep in vesel kot vedno. Dvakrat po devetnajst oči je žalostno zrló vanjo.

»Bila bi tam čisto sama. Grad bi bil velik in star, okolica divja in neobljudena. Sprehajala bi se tamkaj, trgala rože in posedala ob tistih studencih. V gradu bi bila ogledala od stropa do tal, draga starinska oprava, svetlo okrasje, težke vonjave, vonjave po rožah, svetle luči. In jaz bi bila kraljična.«

Pri zadnjih besedah si je globoko oddahnila, ves obraz se ji je svetlo nasmeljal. Njene oči so gledale široko odprte v luč. Gotovo so videle, da živi v gradu in je kraljična.

Komaj se je svetli, kričavi zvok Lilinih besedi, tako namreč je bilo dekletu ime, porazgubil po sobi, že so vse ostale dekličje glave nemoteno vsaka zase snule svojo povest.

»Ne želim si živeti v gradu,« je dejala Liza, »bilo bi me še strah.«

»Res je,« de zopet druga. »Grad je nerodna in prevelika stvar. Človek, ničesar dobrega vaju, bi se počutil v njem kot v izposojeni obleki, ki bi bila last mnogo obilnejšega prijatelja. Dom mora biti majhen in prijeten, brez kričavosti in brez nasilja.«

»Ne vem, počemu bi ti bil prijeten in tih dom,« se je razvnela Liza. »Jaz hočem od življenja veselja in tega ni v dolgočasni enakomernosti. Življenje je razporedje neštetihih veselih doživljajev; jaz ga zgrabim ob prvi priliki z vso močjo.«

»Liza! Ne uživaj ga že v sanjah naprej, da ti še pred časom ne skopni, kakor sneg ob pomladi,« sem se začudila njenim besedam. »Kdor hitro pozna, hitro pozna in ostane mu prazna skleda, umazana od jedi, ki je bila v njej.«

»Modruj, modruj! A pazi, da ti od tvojega modrovanja ne ostane kaj podobnega.«

»Nisem mislila, kot misliš ti. Užaljenosti ne poznam, kar pa se tiče življenjskih vprašanj, jih presojam resno in trdo.«

Med dekleti je nastalo suvanje, sem in tja so se že lahno hihitala. Vse je kazalo, da bo razpoloženje pustega večera vsak čas popolnoma pozabljeno. In posebnega bi se ne zgodilo, da ni posegla v razgovor Tilka, majhna in betežna že pri svojih sedemnajstih letih.

Lizika menda, ali lahko tudi katera druga, se je razvneto zasmejala:

»No, Tilka, kakšen pa bo tvoj dom?«

»Črn,« je bil kratek in oster odgovor. Kota ust sta se ji globoko pobesila. Nekaj trpljenja je bilo v tistih potezah. Vsa dekleta so planila v glasen grohot.

»Liza, si že videla črn dom, hahaha!«

8. DECEMBER — GLAVNI KONGREGACIJSKI DAN

»Menda se misli preseliti kam v Trbovlje ali Hrastnik, tam govore o nekakih črnih domovih, ne? Oh, ta Tilka!«

Tilka je gledala pol mirno, pol preplašeno. Ko je začela govoriti, je bilo nekoliko joka v njenem glasu.

»Kaj bi bilo smešnega, če bi se preselila v Trbovlje ali v Hrastnik? Kaj bi bilo smešnega, če bi se h gobavcem magari? Živela bi pač z ljudmi, ki vedo, kaj je trpljenje, kaj trpljenje na duši in na telesu.«

Glas ji je vse bolj rasel, dosegel precejšnjo višino, dokler se ni zastrl v lahno barvo bolečine, tiste, ki jo more dati le doživetje.

»Smešni smo postali ljudje. Živimo kot da smo si res sami sebi v namen in ne verjamemo več v drugo življenje. Vse smo umazali, čisto vse in ni je več stvari, ki bi nam bila sveta. Kot bi res ne imeli več ne srca in ne duše, — sam denar in usta so nas še. In vse, kar prejemamo, merimo z ogromnimi merami; zato nam ni nikoli ničesar dovolj. Dajati pa smo tako malo pripravljene.«

V sobi je bila popolna tišina; tista svečana, ki je ne dojameš le s sluhom, ampak z vso dušo in srcem. Moj »lepi veseli otrok« Lili je gledala veliko in začudeno. Storila bi vse, le preotročka in prerazvajana je bila, da bi doumela trpljenje. Tilka je postala zamišljena, notranja globina jo je prevzela in ji dala videz odmaknjenosti. Kot v prividu je gledala v okno in temo in ustne so ji same drgetale:

»Izgubili smo svoj smisel. Svetost in vzvišenost smo ponižali za dekli, ki naj nam služita. In vendar ne uvidimo v tem nikake nesreče, nobenega padca. Vse nam je postalo odmaknjeno in tuje. Sreče si iščemo v pravljicnih daljavah romantične dobe ali v blatu po tleh. In vendar nam je prava rešitev tako blizu, vendar je prava rešitev le v nas samih, v Tistem, ki od začetka v nas živi.«

Kaplja za kapljo se je spajala na mavričnem steklu. Bilo je to pozno v jeseni, ko vsaka stvar dozori. Morda bo tudi tisti skrivni Nekdo v nas kmalu dozorel in dal zopet videti ljudem, kaj zmorejo njegovi. Tilka sluti nekaj takega.

Kadar pa Boga ni več, se zamajajo vsi temelji pravne, utihne ali vsaj polagoma oslabi tudi glas naravnega zakona, ki celo nekulturne narode uči, kaj je dobro in kaj zlo, da bo o dobrih in zlih delih treba dajati odgovor pred vrhovnim Sodnikom.

Ko so odbili neskončno moder in očetovski zakon božji in vzvišeni nauk Kristusove ljubezni, pač niso premislili, da se s tem prepuščajo ubogi, omahljivi človeški modrosti. Govorili so o napredku, pa so se pomikali nazaj; o povzdigi, pa so se pogrezali; o zrelosti, pa so padali v sužnost. Pij XII.

Predaval sem o razmerju med vero in znanostjo v neki kavarni. Na koncu razprave se vzdigne star gospod in me vljudno začne spraševati: »Ne morem zanicati, da ste v splošnem prav rešili razmerje med vero in znanostjo. V teh višinah se prosto gibljete in tam vam ni težko dokazati, da ni nobenega nasprotja. Toda vi ste katoliški duhovnik in kot tak vezan na knjigo, ki vam dela veliko težav, na sveto pismo.

To knjigo imate za navdihnjeno od Boga. Zato bi morala biti v njej sama resnica. Če pa primerjam nekatera mesta z dognanji znanosti, najdem tako velika nasprotja, da me silijo iti proč od vas drugo pot. Nekatero sem si zapisal.

Kaj je tista luč, o kateri govori biblija, da je bila ustvarjena pred soncem? Kaj si je treba misliti pod stvarjenjem sveta v šestih dneh, ko vendar zahtevata zvezdoslovje in geologija na stotine stoletij od prve megle?

Kako naj bi človek zavzema čisto ločeno mesto od živali, znanost pa nas uči, da je samo člen v verigi naravnega razvoja?

Kako je treba razumeti 6000 let, ki jih dovoljujete za starost človeškega rodu, ko je že samo za prazgodovino dognanih 50.000 let? Kako je mogoče verjeti, da bi iz enega para, Adama in Eve, izšlo toliko različnih narodov celega sveta? Kako naj bi potem poplaval vso zemljo, ko vendar ni nikjer sledov o tem opustošenju?

Kako bi sam Bog mogel reči, da je Jozue ustavil tek sonca, ko pa se vendar zemlja vrti?«

»Da bom mogel razdeliti odgovor na ta številna vprašanja, izvolite mi povedati najprej, koliko časa bo še noč?«

On: »Sedaj je 22.40. Sonce bo vzšlo jutri ob 3.50. Torej še pet ur in deset minut.«

»Hvala lepa. Mislim, da vseeno ne bom toliko časa rabil. (Smeh.) Kako ste rekli? Sonce vzide ob 3.50? Ali vi tudi ne veste, da se zemlja vrti in ne sonce?« (Zopet smeh.)

On: »Priznam, da se nisem znanstveno izrazil, toda tako se izraža ves svet in zato se morem tudi jaz.«

»Prav imate, dragi gospod. Naše govorjenje ni nikoli povsem točno. Govorimo pač zato, da nas drugi razumejo, in rabimo take besede, ki so najbolj razumljive. Zato je tudi Bog, četudi je vseveden, hotel takrat, ko je dajal verski in moralni pouk preprostim pastirjem brez izobrazbe, rabiti preprosto govorjenje, ne pa učenih izrazov kakega Einsteina. (Smeh.) Če bi ne delal tako, bi ga niti mi, ki se štejemo za izobražene, ne razumeli najbrž čisto nič.

Ravno to je tudi znak, da je bil svetopisemski pisatelj navdihnjen, ker je za tako visoke resnice znal porabiti preproste in lahke izraze. Preprosto pravi, da je Jozue ustavil sonce, da bi naznačil, da je podaljšal dnevno svetlobo.«

On: »Kako pa se je to zgodilo?«

»To je drugo vprašanje. Ali naj vam priznam, da sam ne vem. Z gotovostjo pa vemo to, da Stvarniku sonca in luči ni bilo težko za nekaj ur dalj razsvetliti bojno polje.

Ravno tako pravi svetopisemski pisatelj, da je pokril vesoljni potop vse zemljo, da bi naznačil tisto, ki je bila takrat obljudena. Vidite, da vam potemtakem ni treba misliti, da je bil potop prav po vsej zemlji. — Govori o stvarjenju v šestih dneh, da bi naznačil šest sledečih si dolgih dob.«

On: »Ali vi potem ne verjamete, da je bil svet ustvarjen v šestih dneh po štiri in dvajset ur?«

»Dragi gospod, Bog za ustvarjenje potrebuje samo svojo voljo. On ne rabi zakona osmih ali štiriindvajsetih ur. Njegovo delo ni podvrženo času. On more vse ustvariti hitreje kakor mi to moremo izgovoriti. Njegovo delo ni podvrženo času. Vendar pa mu je bilo všeč, da bi se vse razvijalo po gotovem redu. Za ta razvoj bi lahko porabil dneve po štiri in dvajset ur ali pa dolga stoletja, o kakršnih govori vaša znanost. Oboje si lahko mislite in za oboje najdete potrdilo v širokem in slikovitem poročilu svetega pisma. Brez skrbi lahko verjamete, da se je svet razvijal iz prvotne megle in nič ne boste prišli v nasprotje z naukom Cerkve.

Toda ali mislite, da je bila prvotna meglja v popolni temi? Zdi se mi, da tisti, ki razlagajo razvoj, govorijo, da je ta prvotni svet izžareval neko svetlobo.«

On: »Tako mislim tudi jaz.«

»Torej je vaš prvi očitek brez podlage. To je tista svetloba, ki ste jo očitajoče navajali iz svetega pisma, ki da je bila pred soncem.« (Smeh.)

On: »Naj bo.«

»Dva druga vaša ugovora sta si med seboj nasprotna. Vi pravite, da se je človek razvil iz živali, potem pa se spotaknete ob dejstvo, da bi toliko različnih rodov izšlo iz istega človeškega para. Saj bi po vašem tudi slon in bolha morala imeti isti izvor, pa da bi zamorec in belec ne mogla iz istega očeta Adama? Če razvoj po vašem mnenju more razložiti celo različne vrste, kako da ne bi mogel razložiti različnih plemen?«

On: »Res, toda ne v 6000 letih.«

»Prosim vas, črtajte brez skrbi to številko. Stari katoliški pisatelji so jo sestavili na podlagi rodovnikov v Stari zavezi. Natančnejša preiskava je dognala, da ti rodovniki ne naštevajo vseh rodov, ampak samo glavne. Zato brez skrbi vmes postavite vsa tista leta, ki jih rabite za razvoj plemen in še za vso prazgodovino.

Kaj še ostane od vaših ugovorov? Radi mi boste priznali, da je bil namen svetega pisma, da poučuje preproste narode o enem živem Bogu, Gospodarju vseh stvari, ki je ustvaril človeku dušo po svoji podobi, dalje o človeškem dostojanstvu, o njegovi svobodi in odgovornosti, o začetku zla po človekovi krivdi, o obljudi Odrešenika, o božji Previdnosti, ki čuje nad svetom, ki kaznuje greh in plačuje krepst. To pripovedovanje je prilagojeno potrebam orientalske duševnosti. Gotovo ni izmišljena zgodba, pa tudi ne legenda, ampak tako je pisana zgodovina, da so jo prvotni rodovi z lahkoto razumeli.

Le študirajte sveto pismo po teh pravilih, kakor jih je predpisala Komisija za razlago svetega pisma 30. junija 1909. Le študirajte tudi zvezdoslovje in geologijo, toda papež Leon XIII. vas opozarja, da se je treba držati samo z gotovostjo dognanih zaključkov na obeh straneh, in doživeli boste, da je med svetim pismom in znanostjo najlepše soglasje.«

Vsa prizadevanja, ki služijo pametnemu in urejenemu razvoju posebnosti vsakega naroda, Cerkev z veseljem pozdravlja in jih spremlja s svojimi materinskimi voščili, da le niso v opreki z dolžnostmi, ki jih ima človeštvo po svojem skupnem izvoru in namenu.

Pij XII.

Hodiš v kino?

(Iz predavanja ge. M. Haps v Luksemburgu.)

Po uradnih statistikah obiše kino vsak teden kakih 500.000.000 ljudi, med katerimi jih je gotovo 200.000.000 starih pod 25 let. Ni čudno, da posvečajo tudi papeži toliko pozornosti kinu, ki lahko postane sredstvo lepe vzgoje in apostolata ali pa pot v pogubo — kakor ga pač kdo gleda in porablja.

Mislite, kako čudno močan vpliv morejo imeti na deklisko mladino ljubezenski prizori, ki so obdani s takim sijajem, kakor ga poznamo le iz pravljic »Tisoč in ena noč«. Kako zelo postanejo za doraščajoča dekleta privlačne filmske zvezde in zvezdniki. Nič čudnega, če imajo te osebe tak vpliv. Mlade duše iščejo lepih vzorov, kaj čudnega, če začno sanjati o Hollywoodu kot raju na zemlji. Žal pa to blesteče in dvomljivo življenje na platnu počasi odriva zdrava družinska in domovinska čustva. Življenjska vsakdanjost se jim zameri, ko gledajo zapeljivo razkošje v filmu. Ko primerjajo resnico življenja s sanjavimi izmišljotinami platna, so kakor razočarane in prehajajo v sitnost in nemir. Včasih je celo usoden, saj so ugotovili, da z naraščanjem navdušenja za kino raste tudi število zločinov...

Film lahko vpliva dobro, če je moralen, in slabo, če je nemoralen. Dušam je v vstajenje in padec. Lahko hvali krepst ali povzdiguje greh. In zadnje je v večini primerov, ker je greh mnogo lažje slikati kot čednost, in tudi zato, ker tako bolj ugaja gledalcem naše dobe, o katerih mnogokrat velja beseda Pavlova: Mesen človek nima smisla za božje stvari.

Kino je lahko sistematična šola materialističnega mišljenja. Komaj vemo, kdaj izgubimo smisel za duhovne vrednote. Kino more zelo uspešno razširjati nove nauke, saj ga sploh imenujejo: »gledališče nepismenih«, »sedma umetnost«. Zato mora pomeniti kino eno najvažnejših vprašanj našega časa. Kino človeka prevzame, ga zabava in raztresa. Ženska duša ljubi igro domišljije na platnu, ki je ne more, pa tudi noče kontrolirati. Rada ima kino, ker ji ni treba nič misliti. Romier je zapisal: »Kino pomeni pravo štedenje z umskimi darovi. Žal pa to štedenje povzroča razumu in volji nepopravljivo škodo. Kino človeku zmanjšuje osebnost. (Dépersonalisation).« Kino je najboljši prenašalec misli, kar sta si jih

kdaj mogla iznajti znanost in industrija. Te misli so le premnogokrat napačne. Film vzame mnogokrat gledalcu smisel za resnico življenja, skvari mu okus in zamori sramežljivost.

Ravno doraščajoča mladina, tista, ki ima največ prilike, pa najmanj življenjskihkušenj, pije v velikih požirkih filmske zgodbe in z njimi neke nazore o življenju, kakršnega bi sama rada kmalu živela. Kino tako vpliva na gledalca, da je pripravljen vse storiti, kar vidi. Slike vplivajo s skoraj magično močjo. Ravno mlad človek je zelo občutljiv za vsako malenkostno kretnjo, ki jo vidi, in tudi za ozračje, v katerem se vse to godi. Od občudovanja do posnemanja pa je samo en korak. Doraščajoč mlad človek v kinu kaj malo loči mogoče od nemogočega. Ne razmišlja o vzrokih in učinkih. Že tako je premalo kritičen. Ko pa se vrstijo slike z veliko naglico pred njegovimi očmi in mu ne pustijo časa za premislek, se jim enostavno popolnoma vda... Da, če bi bile slike take, da se vda lepim in božjim rečem.

Film je tako močno sredstvo za vzgojo človeka, da so ga obilno uporabljale države, ki so hotele vzgojiti svoje v posebni miselnosti. Lahko rečemo: s kinom je mogoče izpeljati vsako slabo, pa tudi vsako dobro stvar. Bossuet pravi o človeški domišljiji, da je podobna mlinskemu kamnu, ki vedno gre, melje pa to, kar vanj vsujemo. Če vsipamo oves, bomo imeli zmleti oves, če pa pšenico, bomo dobili belo moko...

Vsi, ki stopajo v Cerkev, naj bodo kakršnega koli rodu ali jezika, naj vedo, da imajo v božji hiši, kjer vlada Kristusov zakon in njegov mir, enake sinovske pravice.

Pij XII.

V. D.

Slovenski katoliški pionirji

(Z moje poti v Ameriko.)

Četudi bi ameriški Slovenci kdaj morda pozabili svoj jezik in izbrisali slovensko ime iz ameriške zgodovine, del slovenskih prednikov ne bo mogoče nikdar zbrisati iz ameriških analov. Nekako tako sem govoril na nekem banketu v Clevelandu in dovolj razloga sem imel za take besede.

Ako danes obiskuješ slovenske naselbine v Ameriki, najdeš povsod polno bogatih sledov tistih, ki so se prvi izselili preko morja. Toda teh sadov niso danes deležni le Slovenci, ampak tudi Amerikanci sami. Spomnim samo na nepozabno veličino škofa Barage, za katerega proglašenje za svetnika se Amerikanci celo bolj brigajo kakor mi. Več knjig imajo že izdanih o njegovem delu. Srečal sem tudi duhovnika Fr. Jagra, ki je nedolgo za Barago odpotoval v novo zemljo. Dolgo vrsto let je profesor čebelarstva na univerzi v St. Paulu v Minnesoti. Sploh živi ameriško čebelarstvo od naših kranjskih čebel. Gosp. Jager je postal skoraj svetovno znan zadnje čase tudi po tem, da je bil nedavno nenadoma ozdravljen od odprtega raka v ustih in sicer na priprošnjo Baragovo.

Odlični duhovniki in laiki so mi pripovedovali, da so bili slovenski misijonarji, ki so pokristjanili državo Minnesoto. Povsod je polno sledov o tem. Za svoje rojake in za druge narode so ustanavljali župnije, gradili cerkve in šole.

Slovenski misijonar Fr. Pirc iz Godiča pri Kamniku je v Ameriki vpeljal sadjarstvo in so mu Amerikanci tako hvaležni, da so po njem imenovali celo mesto. On je tudi v Minnesoto poklical benediktince, da so tam razvili svoje šolstvo. Z g. Vitalom Voduškom sva obiskala grobove slovenskih benediktincev v St. Johnu, kjer počivajo oo. Ločnikar, Schifrer, Rajgelj in Gros. V isti škofiji je nepozabno ime škofa Trobea.

Še sedaj živih verskih in kulturnih slovenskih ustvarjalcev v Ameriki in za Ameriko posebej ne omenjam. Veliko jih je in delajo. Gradijo tam, kjer so jim slavni predniki zorali ledino. Tam, kjer je bila včasih samo lesena baraka za cerkev, je danes že katedrala, in kjer so se začele slovenske šole v kletih, imajo danes že palače. Kulturna zaslužnost slovenskih pionirjev je v Ameriki tako znana, da se ni nikdo pomišljal, slovenski narod priznati z lepim mestom v »narodnem parku« v Clevelandu, kjer občudujemo kipe tudi slovenskih duhovnih velikanov, ali v »dvorani narodov« na univerzi v Pittsburgu, kjer slike naših mož postavljajo dejstvo in kulturno višino našega naroda v vredno enakovrstnost z drugimi narodi.

Amerika pa je samo en zgled za zasluge slovenskih izseljencev pri duhovni in kulturni rasti človeštva sploh.

Drf

Naša narodna vzgoja in obramba.

»Ob 20 letnici življenja v narodni državi« je čutil prof. Boje Etbin globoko potrebo, da nam spregovori pod gornjim naslovom o vseh važnih in perečih vprašanjih, ki spadajo v ta okvir in ki so nas zadnje čase zaradi dosedanjih zamud in zaradi novih nevarnosti prav posebno začela zanimati.

Knjižica prof. Bojca je majhna, samo 52 strani, toda vsebuje toliko in tako važnih ter obenem praktičnih pogledov v preteklost in bodočnost naše narodne vzgoje in obrambe, da bi nihče ne smel preko nje. Govori nam o narodni zavesti, o narodnostni vzgoji in narodnostnem doživljanju. V zmedu nazorov skuša jasno razmejiti pojme: narodnost, mednarodnost in nadnarodnost; nacionalizem, socializem in krščanstvo, in priznati moramo: zelo srečno. Ko pregleda naše dosedanje narodnoobrambno delo, zahteva nujno njegovo preureditev in zanjo predlaga nov načrt, ki ni teorija, ampak bolj smernice iz življenja za življenje. Zelo smo tudi veseli, da avtor v sklopu teh vprašanj tudi krščanstvu da mesto, ki mu gre.

Posebno poglavje v knjigi tvori skrb za našo kri izven naše domovine, kamor je Slovence gnala sila življenja in so morali tam razsipati svoj plod, kjer so jih tolikokrat zakrile črne sence. Zakaj se nismo bolj branili, ko so trgali zemljo nam sveto! Kakor veliko izpraševanje vesti se berejo važni sestavki te knjižice.

Toda prof. Bojc ne ostaja v ozkih mejah samoslovenstva, ampak razširi poglede z željo, da bi po vzajemnosti vseh Slovanov in po cirilmetodijski misli prišli do slovanske skupnosti kljub razčlenjenosti, saj imamo Slovani in med njimi Slovenci svoje posebno poslanstvo od Boga. Kakšna bodi torej naša narodna obramba? se vprašuje avtor na koncu in na to skuša tudi odgovoriti.

Danes bolj kot kdajkoli bi se dijaški rod za ta važna vprašanja moral zanimati. Zato bi misli te knjige morale postati vodilo narodnoobrambnega dela in priprave nanj tudi za srednješolski rod. Naj bi ne bilo študenta in študentke, ki ne bi stopil v Jugoslovansko ali katero drugo knjigarino v Ljubljani, kjer mu bodo za par dinarjev dali to knjižico. Predela naj jo temeljito najprej sam in potem še skupno v organizacijah in razredih.

Hublet-Anžič

Ilustriral F. Mežan

V spalnici, ki jo medlo osvetljuje rdečkasta nočna svetilka, že vse spi. Naenkrat pa se razgane zastor, prikaže se majhna bela senca, se splazi mimo zastrtih zaves, tudi mimo postelje patra Medana zdrsne kakor pravcati Indijanec, potem pa stegne roko skozi vrzel nekega zastora in pograbi za nogo nekega zaspanca, da se takoj prebudi:

»O, kaj pa je?«

»Pst, Jože, po tihem! Jaz sem, Albin! Brž z menoj!«

»Kam pa?«

»Torto jest!«

»Ali si znorel? Daj mi mir!«

»Kaj še! Obljubil sem in ti mi boš priča. Hitro!«

Jože se še obotavlja, toda radovednost in veselje za pustolovščine mu brž premagata pomisleke. Hip nato je že ogrnjen s površnikom in se plazi za drznim

Albinom proti koncu spalnice, od koder prideš skozi vrata na stopnišče. Albin zmagoslavno vtakne ključ, ki ga je bil dopoldne populil zanikrnemu hlapcu iz ključavnice, in neslišno odpre, potem pa se dična tovariša kakor dva mačka splazita na stopnišče in prideta na dvorišče zunanjih dijakov.

»Albin, ali si znorel? Kam prav za prav hočeš? Pazi se! Pater prefekt ima še luč!«

»Ne boj se in stopaj za menoj!«

Stihotapita se skozi dva hodnika, kjer je tako temno, da si morata pomagati samo s tipom.

»Na mestu sva!« reče Veseljak. »Jaz vstopim prvi.«

Jožeta vedno bolj skrbi, kaj vse iz tega lahko pride, a že začuti, kako ga nekdo potegne za rokav. Še misliti si ne more, kje prav za prav sta. Naenkrat pa posije drobčen žarek. Grom, ki ga ni videti, pa zmagoslavno vihti malo žepno svetilko in pravi:

»Neki večer sem videl fratra Andreja, kako je v tole omaro spravljaj ostanke, in prepričan sem, da je tudi nocoj torto postavil semkaj.«

»Ali imaš ključ od omare?«

Grom pa ne odgovori, ampak samo pritisne na neko mesto, kakor je bil videl fratra, in omara se odpre, kakor da bi jo začaral. In ni se zmotil: takoj na prvi polici sta stala dva krožnika torte, skrbno pokrita.

»Drži mi luč!« reče navihaneec. Sam pa pograbi žlico in se hlastno loti svoje najljubše slaščice. »Zdaj si priča.« govori s polnimi usti, »da sem jo res jedel. Izvrstna je! Hočeš malo?«

»Hvala! Pojdem k obhajilu.«

»Kaj zato? Saj še ni polnoč.«

»Tudi lačen nisem. Oh, požuri se vendar, grozno se bojim, da naju ne bi zasačili!«

Strah se loti tudi brezskrbnega ljubitelja tort.

»Eh, kaj!« zamrmra in položi torto in žlico nazaj. »Nič slabega nisem naredil! Torta je plačana!«

»Že, toda — kaj če frater jutri zapazi?«

»Kaj še! Saj nisem vseh pojedel! Pa kako naj tudi ugame, da sem bil prav jaz?«

»Morda bo mislil, da je bil kak hlapec?«

»Joj! To je pa res mogoče! Torej stvar ni več šala. Jože, zdi se mi, da sem zopet naredil neumnost. Na to pa nisem pomislil.«

Vrneti se torej, a veliko manj ponosna, kakor prej, pa tudi vse manj drzna, tako da se ob vsakem koraku zadevata v zid.

Ko prideta do vrat patra prefekta, pa se Albin naenkrat ustavi in potegne prijatelja Lipca na stran.

»Pojdi takoj v spalnico!« mu šepne na uho. »Jaz pridem za teboj.«

»Toda —«

»Pravim, da pojdi v spalnico! Vrata sem pustil odprta.«

Jože ga uboga, ne da bi razumel, kaj hoče. Veseljak pa, tresoč se po vsem telesu, krene proti delavnici svojega strica in potrka.

»Noter!«

»Zdaj si priča, da sem jo res jedel . . .«

Pater Kovač se ozre k nočnemu gostu in njegova bledost ga prestraši, da ga takoj vpraša:

»O, Albin! Ali si bolan?«

»N—ne, to ne, pater,« stežka in žalostno reče fantek. »Še vse nekaj hujšega je. Greh sem naredil, velik greh!«

»O čem pa govoriš?« se vznemiri pater.

»Prav velik greh, ki je najbrž smrtni greh.«

Praviti začne o svojem nočnem pohodu in glas se mu vedno bolj tresе. Ko vse pove, si pokrije obraz z rokami in se zjoka.

Pater Kovač pa ga potegne k sebi in ga skuša pomiriti. Polagoma se ihtenje, ki ga pretresa, poleže, skesani obraz dvigne k stricu in pravi:

»Nočem priti v pekel! Povejte mi, kaj naj storim?«

»Najprej si iz glave zbij neumno misel, da si storil smrtni greh!«

»Pa vendar —«

»Nič vendar! Spomni se katekizma: greh je smrtni samo tedaj —«

»Če je važna stvar, jasno spoznanje in popolno privoljenje.«

»No torej.«

»Saj res,« reče otrok potolažen. »Hvala vam, stric, a kaznujte me vendarle, ker sem hudo grdo ravnal!«

»O tem jutri! Zdaj pa takoj v spalnico in hitro v posteljo! Preden zaspiš, pa še Boga prosiš odpuščanja! Le hitro!«

V.

Hude skrbi.

»Kaj pa ti je, Grom?«

»Nič!«

»Nekaj bo že, ko se tako čudno držiš! Ze ves čas med sprehodom nisi ust odprl! Ali te je stric ozmerjal?«

»Ne.«

»Kaj pa ti je? Se kujaš?«

»Oh ne, Jože, pač pa sem snoči dobil tako čudno pismo od očka.«

»Čudno?«

»Da. Pisal je zelo naglo in sporoča mi, da se mati slabo počuti in moram zanjo veliko moliti.«

»Ali je zbolela?«

»Da, ne, to se pravi, da ji že dve leti ni nič kaj dobro. Mislili smo, da se bo v Belgiji popravila, pa nič. Vse velikonočne počitnice je bila v postelji!«

»No, potem se ti pa ni treba vznemirjati.«

»Pač. Pater prefekt mi je še zjutraj rekel, da moram biti bolj priden ko po navadi, da ji Bog spet da zdravje.«

»Beži, beži!« se oglasi neki tovariš. »Pater prefekt vsakemu tako pravi, saj je zato tukaj, da nam priporoča pridnost.«

»Toda meni je rekel s tako žalostnim glasom! Veste, mamó ima zelo rad, saj je njegova sestra.«

»No, no, Veseljak, kaj boš vse tako črno gledal!« ga osrčuje Jože. »Pomagali ti bomo vsi: s teboj vred bomo Marijo prosili vsi, saj nas ima rada, in gotovo nas usliši! Pa tudi rekli ji bomo, naj ti mamó hitro ozdravi. Ti je prav?«

»Da, Jože, hvala lepa tebi in vsem!«

»No, dobro. Zdaj pa le trdno zaupaj! Bog bo že naredil svoje. In kar naredi, je zmeraj nam v blagor!«

»Res je.«

Te prisrčne in bodrilne besede so napravile čudo. Pa tudi vreme je bilo to popoldne silno lepo in otroške skrbi, naj so še tako resne, se ne morejo ustavljeti toplemu božanju sonca in razigranosti dobrih tovarišev, zlasti pa še zato ne, ker duša mladega človeka potrebuje razmaha in sprostitev v brezskrbnem veselju.

Albin se torej hitro potolaži in veselo sonce stopi še zadnje oblake skrbi. Tako lepo je in sprehod je krasen; vsak gozdiček, vsak sadovnjak in vsaka živa meja že napoveduje pomlad: popki razganjajo svoje ovoje, ptički marljivo gradijo gnezda. Čim dalje stopajo po polju, tem bolj se Albin spreminja v starega Vese-ljaka, postaja glavar svoje četice in se mu vračajo preproste in nagajive besede: razganja ga mladostna sila.

Iz naših kongregacij

Dijaška kongregacija v Novem mestu. Vi mislite, da pri nas v kongregaciji vse delo počiva! Pa ni tako. Takoj v začetku leta smo začeli z delom. Vsak teden se zbiramo k rednim sestankom. Enkrat na mesec pa prihajamo skupaj v lurški kapeli, kjer nam v svojih lepih verskih govorih naš gospod voditelj p. Silvin daje smernice za življenje. K recitirani sveti maši in skupnemu svetemu obhajilu gremo vsak teden v frančiškansko cerkev. V kongregaciji sami smo poleg misijonskega in evharističnega krožka letos ustanovili še socialni krožek. — V prostem času pa večkrat prihajamo skupaj v našo dvorano k raznim zabavnim igram. Mladi smo in živahni, polni mladostnega ognja! Pridite pogledat v Novo mesto v našo kongregacijo; delamo ter smo veseli.

Z. I.

Dve lepi izjavi

Škof v Marseilleu je v pastirskem listu leta 1958 dejal, da je Marijina kongregacija nepogrešljiva, zakaj: »Kje bi se sicer mogli bolje uvesti v skrivnosti duhovnega življenja, kot v zaupnem pogovoru z brezmadežno Devico?... Kje bi se mogli bolje navajati k reševanju duš, kot v šoli Kraljice apostolov?«

»Mislite na to, da je bila prva apostolska organizacija v krščanstvu — marijansko apostolska. Ali nam ne pravi sveto pismo, da so se zbirali apostoli v dvorani zadnje večerje okrog Marije? Ali nam ne priča zgodovina cerkve in izročilo, da so apostoli šli, če so bili na svojih apostolskih potih razočarani in utrujeni, iskat tolažbe k Mariji?«

(Iz okrožnice Leopolda Aguilarja, voditelja zveze kongregacij v Mehiki.)

Kongregacije v svetu

(Predaval na zborovanju v Stični prof. dr. Fajdiga.)

Kongregacije so bile ustanovljene pred kakimi 360 leti v Rimu z namenom, zbrati okrog Marijine slike, duhovne in resnične, četo mladih ljudi, ki bi hoteli vzeti nebeško Gospo, Kraljico in Mater za svoj neposredni vzor, ki naj jih privede čim hitreje in čim popolneje v bližino Kristusa samega. Misel takega združenja je bila tako lepa, da se je hitro udomačila v jezuitskem zavodu pri cerkvi sv. Ignacija, kjer še danes lahko opazite ono prvotno sliko in prostore, v katerih so se zbirali prvi kongreganisti, kakor

so se kmalu začeli imenovati. Udomačila pa se je tudi drugod, posebno kjer so imeli jezuiti svoje vzgojne zavode, pa tudi izven njih, najprej med študenti, potem pa tudi med vsemi ostalimi stanovni, posebno med mladino. Gibanje Marijinih kongregacij se je širilo z mejami katoliške Cerkve same, tako da lahko rečemo, da že ni pokrajine v Cerkvi, kjer ne bi bila ustanovljena tudi marijanska kongregacija. Številke, ki so jih objavile letošnje statistike, vedo povedati, da je danes na svetu že 65.000 marijanskih kongregacij z mnogo milijoni članov in članic, ki so se pridružili velikemu kongregacijskemu gibanju, ki ima svoj sedež v centralnem vodstvu v Rimu, pri Prima primaria, kakor se imenuje prva kongregacija. Samo leta 1958 se je na novo pridružilo 1165 kongregacij. Kako hitro je to gibanje raslo in napredovalo, nam jasno povedo na primer številke iz dveh dežel: iz Severne Amerike in Poljske. V severnih ameriških državah je bilo pred 25 leti 1758 Marijinih družb z nekaj deset tisoč člani. Danes pa šteje ista zemlja že 11.295 kongregacij in število članstva se je dvignilo na en milijon. Njihovo narodno vodstvo zaposluje 41 oseb. Toda tu so vštete vse vrste kongregacij. Napredek je še bolj viden, če pogledamo samo dijaške kongregacije na Poljskem. Tam je bilo leta 1919 dvajset dijaških kongregacij s 1425 člani, danes pa jih je 265 s 14.252 člani, in to samo dijaških, nič še ni tu omenjenih 400 kongregacij za dijakinje s svojimi 16.000 članicami.

Napredek kongregacij nam postane razumljiv, če pomislimo, kako velik pomen in važnost imajo te kongregacije za vse sodobno krščansko življenje. O tem nam jasno pričajo izjave najrazličnejših škofov in drugih cerkvenih dostojanstvenikov, ki v kongregacijah zrejo važno sredstvo za krščansko obnovo sveta in jih zato pozdravljajo in navdušeno podpirajo. Izmed nesčetih izjav naj jih navedem le nekaj. Škof Marmotin pravi: »Za našo dijaško mladino je Marijina kongregacija najprimernejša organizacija. Če jo prav razumemo in pravilno zgradimo, je to krasna šola svetosti in apostolskega navdušenja, nenadomestljiv činitelj celotne verske vzgoje. Iz vrst Marijinih kongregacij bodo prišli, o tem smo prepričani, najboljši pionirji KA.« Zato je tudi razumljivo, da so vsi papeži nanjo naslovili najtoplejše besede spodbude in zaupanja. Papež Pij XI., ki je nekoč dejal, da mu ni nobena stvar tako pri srcu kot želja, da bi Marijino češčenje bolj in bolj raslo in se vglobilo v srca, je ob več prilikah govoril o marijanskih kongregacijah, pri katerih se goji ljubezen do Marije, iz katere izvira najlepša ljubezen do človeka

Prizor iz kongregacijskega zborovanja v Stični

in navdušenje za apostolat. Ko je bil sedanji papež še kardinal, se je mudil na počitnicah v Manzingenu v Švici, kjer je bilo ravno takrat veliko kongregacijsko zborovanje. Zaključka dne 22. okt. 1938 se je tudi sam udeležil in izjavil med drugim: »Božja Previdnost vam je naložila resne naloge v resnih časih. Vi ste KA v duhu Marijinem in poklicani, da zarezete nove brazde v njivo bodočnosti in da božji resnici pripravite uspešno žetev.« Po vsem svetu pa so odjeknile besede, ki jih je naslovil letos ob binkoštih na skupino Slovencev kardinal Pacelli že kot Pij XII., ko jih je pohvalil zaradi njihovega verskega življenja, katerega bujno rast je pripisovati predvsem češčenju presvetega Srca Jezusovega, Marijinim kongregacijam in Katoliški akciji. (Dalje.)

P o s v e t u

Svetovnoznanemu duhovniku Karlu Coughlinu, ki v svojih radijskih govorih hudo prijema komuniste, so zagrozili, da ga bodo ubili, če jih ne bo prenehal napadati.

Novi njuforski nadškof Fr. Spelmann je pred nedavnim časom napravil izpit za pilota. Minulo pomlad je postal pilot tudi rektor katoliške univerze v Milanu, frančiškan Dr. Avguštin Gemelli.

Zadnje štetje prebivalcev vaticanske države izkazuje 741 državljanov. Doma so iz raznih dežel. Poleg teh je še 212 takih, ki samo prebivajo v mejah vaticanske države zaradi študija ali svoje službe.

„Jamski verniki“ se imenujejo tajni kristjani, ki se zbirajo k službi božji in skupni molitvi po raznih gozdnih jamah in brlogih v Rusiji.

V Moskvi je osem let tajno deloval ženski pravoslavni samostan. Redovnice so čez dan delale v tovarnah. Ob smrti neke redovnice

je škof Irenej zanjo imel žalne verske obrede; stvar je prišla na dan. Sovjeti so samostan takoj zatrli.

Katoličani v Franciji se zelo navdušujejo za uvedbo praznika Kristusa-Delavca.

Proslava 400-letnice Marijine božje poti na Sveti gori pri Gorici je bila slovesno zaključena 8. oktobra s slovesno pontifikalno mašo nadškofa Margottija.

V Nemčiji nasilje nad katoliško in tudi protestantsko cerkvijo ni skoro nič manjše. Pilat in Herod sta se našla, da bi skupno uničila Kristusa.

Sovjetski ruski komisariat za notranje zadeve je prepovedal rabo orgel v cerkvah.

UREDNIKOVA LISTNICA

Janežič Stanko, Maribor. Nekatere stvari so precej dobre in bomo skušali kaj priobčiti. Pazite, da bo vse, kar daste iz rok, dobro premišljeno in lepo izdelano.

Znidarič Božidar, Ptuj. Še ni zrelo. Izpopolnite se.

Olga Kurčeva, Zagorje. Priobčimo spomladi.

M. G., Priština. Pošljite še kaj.

Marija Pučko, Hranjigovci. Vašega pisma smo bili veseli v uredništvu. Več odgovorimo prihodnjič. Upajte.

Vsem. Za sodelovanje v »Naši zvezdic Vas prosimo. Obenem se Vam zahvaljujemo za vse, kar ste doslej poslali. Priobčevali bomo radi, kar je vredno, vendar ni mogoče vedno takoj priobčiti, ker je preveč. Vse spise naj preveva želja, da se mladi rod približa Bogu in Mariji, prav zato naj bodo kratki, življenjski in tudi po obliki dovršeni. Voditelje kongregacij še posebej prosimo, da pošljejo poročila o kongregacijskem življenju, vendar naj bodo živahna in prijetna.

Naša Zvezda izhaja dvakrat v mesecu. Cena za dijake 10 din, za druge 15 din letno. Izdajatelj in odgovorni urednik dr. Tomaž Klinar. Uprava: Streliška ulica št. 12/II. Uredništvo: Costova 7, Ljubljana. Tiska Jugoslov. tiskarna v Ljubljani (Jože Kramarič).